

ХРИСТО ПОЩАКОВ

ОЦЕЛЕЛИЯТ

chitanka.info

Бил Саймън имаше смътна представа за ада, но ако той съществуваше, сигурно бе попаднал в него. Миризмата на сяра проникваше през филтъра, пълнеше дробовете му, просмукваше се във вадичките пот по бузите и образуваше зловонно езерце, поддържано от гуменото упътнение на респиратора. Краката му затъваха във влажната почва, над която се стелеха тежки изпарения. На места изтънялата й кора се подуваше и освобождаваше газове, след това се свиваше като привидно безобидна дрипа — всъщност измамна и лакома, готова да го погълне при всяка непредпазлива стъпка.

Слим Лендфут беше избързал напред — спазваше препоръчваната от щаба дистанция, целяща да намали броя на жертвите. Следите от подметките му все още се забелязваха, но настъпващия сумрак щеше да ги заличи. Из него вече пърхаха черните пеперуди на страха, кацаха по гърба на Бил и го караха безпричинно да се обръща. Въображаеми призраци протягаха бледи ръце, отнемаха смелостта му, правеха го безпомощен като малко дете, изгубило майка си. Той се спря и съмкна респиратора.

— Слим! — потъна викът му в пространството. — Слим! — изкрештя повторно.

Недалече се чу шум от стъпки. Сумракът пред него се сгъсти и се превърна в набитата фигура на сержанта. Макар да не го обичаше, Бил се зарадва на появата му.

— Какво си се развикал? — просъска Слим.

— Помислих, че съм останал сам!

— Не си, но ако продължаваш така, и това ще стане. Опасно е да се вика, глупако!

Той се наведе и смачка голата твар, която пълзеше към коляното му. Бръкна в походната торба, извади съннато наметало, разстла го под себе си и седна. Видът му излъчваше престорена сигурност.

— Да потърсим помощ? — предложи Бил неуверено.

— Веднага ще ни засекат. Седни си на задника, постави респиратора и чакай да съмне! Послушай ме, не за първи път се измъквам. Стаките винаги действуват нощем.

— Не искам да ме напъхат в пашкул, който дори не пропуска въздух!

— Воня, по-точно, въпреки че на умрелия му е все тая. Прави, каквото ти казах, нещастнико! Включи кабела за директна връзка!

Бил непохватно подаде куплунга. В шлемофона отново нахлу дрезгавият глас на Слим:

— Разбери добре: и аз съм гладен, уморен, недоспал! Засега ти помагам, но ако продължаваш с капризите, ще те пратя по дяволите! Оправяй се сам, ако можеш!

Той се намести върху наметалото и демонстративно обърна гръб. Бил се огледа — действителността приличаше на лош сън. В сернистите изпарения на Бета III /ако тя наистина се наричаше така/, се таеше угрозата да бъдат открити от стаките по биополетата на собствените им тела. Същевременно те бяха и единствената им надежда: да бъдат спасени от бойните краулери на Концерна.

Концернът. Всемогъщият, всеможещ Концерн напоследък изглеждаше жалък. Господи, ако знаеше къде отива! Подписа контракта и остана измамен както хиляди преди него. Гнездото на мафиози с вековна история го превърна в част от безмилостна армия, смяля го, доведе го до състояние на безгръбначно без собствени принципи! И най-жалкото бе, че никой никога нямаше да узнае за това. Ако по случайност се завърнеше в къщи, блокажите в паметта му нямаше да позволят да проговори. Според контракта работеше в мините на Делта 7 — планета с международен статут, контролирана от профсъюзи и подчинена на решенията на Световния Съвет. Реалността беше друга — примираше от страх върху повърхността на точка от космоса, условно наречена Бета III. Вероятно местонахождението й бе известно на главния бос и на няколко навигатора от транспортните космолети, които знаеха защо си държат езика зад зъбите. Тук имаше всичко, годно да донесе високи печалби: редки метали, уран, диаманти! Но имаше и стаки, а те бяха престанали да се съобразяват с интересите на Концерна — смятаха го за натрапник, длъжен да си отиде. Той не споделяше техните възгледи — беше обявил частна война, която се водеше от години.

Тези, които все пак се връщаха на Земята, разказваха несъществуващи спомени, хвалеха банковите си сметки и привличаха нови наемници. С пристигането на Бета III измамата се разкриваше, но психолозите от Базата имитираха игра с честни карти — те не се нуждаеха от сляпо пушечно месо. Внушаваха, че играта си струва риска: ако останеш жив до изтичане на контракта, светът е твой. Серията внушения постигаха целта си — подобни разсъждения се

приемаха като собствени. Бъдещите жертви се примиряваха и разпределяха време между работа в мини, наряди и сражения. Бил беше един от обработените, но обстоятелствата се оказаха по-силни: придоби имунитет към внушенията, въпреки че след посещението на специалния отдел предпочиташе да го крие. Сега смъртната опасност го подтикваше към откровеност, искаше му се да говори, не знаеше дали утре ще има такава възможност.

— Докосвал ли си мъртъв стак? — премина гласът му по кабела.

Слим изненадано се извърна.

— Разбира се — потвърди с неприязън, — крайниците на всеки убит се ценят от колекционерите — пробутват се като мумифицирани части на златни маймуни от Еpsilon 11. С всеки изминал ден бизнесът върви все по-добре и ако не беше мошеникът Фреди от транспорта, да съм направил състояние. Мръсникът винаги обира тъстия пай и ми оставя трохите.

— Каква гадост! Търговия с разчленени трупове на разумни същества! Те поне не се разлагат, дори стават по-красиви, а ние? След смъртта се превръщаме в миризлива пихтия. Кой ли ме накара да подпиша проклетия контракт!?

— Алчността ти — отбеляза Слим саркастично. — Колкото до разлагането, стаките спестяват този процес. Ще те инжектират със секрет от мръсните им гадини, после ще бъдеш запечатан в чист стерилен пашкул.

Бил си представи високата вероятност на това действие и изтръпна.

— Защо ни превръщат в мъртви какавиди? — попита с погнуса.

— Не зная — отвърна Слим неохотно, — съществуват предположения. Неразбираеми подбуди, религиозни съображения, бактериална защита на вонящата им кал, какво ли не още. Едно е сигурно: не го правят за наше удобство. Нямаш ли друга тема за разговор?

— Не, тази ме интересува. Говори се, че нишките на пашкулите породили войната. Тогава ги употребявали за други цели, но качествата им привлекли вниманието на Концерна. От анализите се изпълзвала сложна съставка, а стаките упорито отказвали да разкрият секрета на производството ѝ. Главният бос настоявал безуспешно, накрая използвал непозволени средства и предизвикал конфликта,

който прераснал в открыти военни действия. До пристигането ни тук стаките били мирни същества. Посрещнали ни добре, разрешили ни да се ровим в земята им и да замърсяваме планетата, но нашите претенции непрекъснато нараствали. Ако историята с нишките е истина, поводът за война граничи с идиотизъм.

— Нищо не разбираш. ПРЕСТИЖЪТ ни е бил заложен на карта!

— Но нишките са техни! — възрази Бил и усети силна вълна на негодувание. — Имат право да разполагат с тях, както намерят за добре!

— Не могат да правят каквото си искат, те са непълноценни.

— Ние какви сме? Сборище от престъпници, змийско гнездо във Вселената! Какво постигнахме? Космолети, напълнени с трупове. Концернът фалшифицира смъртни актове, измисля злополуки, болести, нещастни случаи, изобщо стотици лъжливи причини за летален край на несъществуващо място. Но това няма да продължава дълго, всеки миг можем да бъдем разкрити дори от служител в статистическо управление.

— Забрави ли специалния отдел? Спомням си виковете ти — проникваха през изолацията на камерата. Изглежда малко ти е било, но ако влезеш там още веднъж, ще излезеш ухилен, а от устата ти ще се точат лиги, после до края на живота си радостно ще гугукаш. Чудя се дали да не ти уредя ново посещение, въпреки че сега си по-полезен. Плащат ми, страхотно ми плащат! И за тези пари съм готов да натикам всеки мухльо в преизподнята! Дължа го на Концерна, набий си го в главата и престани да ме дразниш!

Бил едва не подскочи от ярост.

— Не знаех, че си такъв мръсник — процеди през зъби. — Разрушихме градовете им, накарахме ги да се заврат в пещери, помислихме ги за победени! Но те изскочиха като зли духове и започнаха да ни избиват. Техниката им не отстъпва на нашата, за каква непълноченост говориш? Не ме прекъсвай, те бяха кротки същества, ние ги направихме убийци! Дори мисълта, че си играем на войници, ни забавляваше в началото. Помниш ли Полонски? Веднъж патрулирахме заедно, машината сама обхождаше набелязания маршрут, а ние безделничехме и си играехме с копчето на комуникатора. Случайно попаднахме на тяхна станция — маломощна и вероятно подвижна. Чуваше се слабо и пращеше, но останахме изумени: слушахме хорове

от звънчета, които ни караха да забравим къде се намираме и възвръщаха образа ни хора. Свалихме респираторите, въздухът ни се стори свеж, пропит от миризма на борове! До смъртта на Полонски при всеки удобен случай търсехме техните емисии. Ще попиташи защо продължавам да дразня, защо не ме интересува какво ще направиш? Защото няма да оцелеем, защото вече не се страхувам от нищо. Патрулният отряд е разбит, машините са унищожени. А ти си безпомощен като червей върху асфалт, но си придаваш важност, сержант Лендфут. Нещо да добавиш?

— Ако те бях фраснал по мутрата, щеше да мањеш респиратора и да се развикаш. Заради такива лигловци стигнахме до това положение! Доберем ли се до базата, ще се разправяме по друг начин, вече съм го измислил. Ще те тикна...

Бил Саймън не го доизслуша. Захвърли куплунга и силуетът му изчезна в тъмнота.

— Почакай! — извика Слим, след като свали респиратора. — Върни се, самоубиец гаден! Или ще бъдеш убит от стаките, или ще затънеш в някое тресавище!

— Предпочитам го! — долетя слаб отговор. — Пожелавам ти скоро да пукнеш!

— Върни се нещастнико, няма да докладвам! — изкреша Слим, окончателно изгубил всякааква предпазливост.

Мракът не отговори. Протегна лапите си и го накара да потрепери от ужас. Отърси се от гадините, полепнали по комбинезона му, после инстинктивно натисна копчето на комуникатора. От малкото еcranче погледна дежурният в базата.

— Докладва сержант Лендфут, в бедствено положение съм!

— Местоположението ви е локализирано от спътниката система, регистрационният номер подаден в компютъра. След малко той ще определи реда на спасителната операция.

— Какъв ред?

— Чета данните от дисплея. Ще получите помощ след двадесет и осем минути.

— Достатъчно, за да се превърна в труп! Не може ли по-бързо?!

— Съжалявам, сержант. Времетраенето на операцията е съобразено с възможностите на базата и вашето служебно положение. Имахме тежък ден, загубите са значителни.

Екранчето угасна и Слим се втренчи в хронометъра на часовника си. Секундите се сменяха много по-бавно от собствения му пулс, който отекваше в слепоочията.

Неясен шум го накара да изтръпне. Дочу се леко метално похлопване, от тъмнината изплуваха неясни, нечовешки силуети. Слим повдигна бластера, но преди да натисне спусъка пространството стана нетърпимо ярко. Усети огромна болка и видя виолетови мъхове, които се приближаваха към лицето му.

Съществата положиха тялото му върху тясна платформа, около нея се завъртяха миниатюрни дюзи. От тях излизаха тънки струйки течност, мигновено се втвърдяваха и се превръщаха в здрави блестящи нишки, които оплитаха бяла материя — последното сигурно убежище на Бета III.

Бил Саймън вървеше безцелно, напътствува от слепите очи на съдбата си. От комуникатора му се лееха чисти звуци, заглушаваха лакомите стонове на тресавищните каверни и го водеха през мекия лабиринт на участъци здрава почва. Хоровете от звънчета го връщаха в празнична вечер, отново беше малко момче, което очакваше с трепет подаръка в обувките пред вратата. Беше щастлив, освободен от кошмарите, захвърлени с бластера някъде по пътя.

Заслепен от ярки фарове, той се принуди да спре. Зад тях различи зловещите контури на бетиански краулер, почувствува, че мълчаливо го наблюдават. Остана спокоен и безразличен, претръпнал към всичко. Изключи комуникатора, свали респиратора и неочеквано се усмихна — смъртта го посрещаше в изблик на добро настроение.

Люкът на машината се повдигна. От него ловко се измъкна дребен стак, мина напред и застана в осветеното пространство. По козината му заиграха цветовете на дъгата, останалото му в полусянка лице наподобяваше човешко, дори напомняше за стар приятел от детството. Изглеждаше толкова симпатичен, че Бил изпита желание да го прегърне и неволно разтвори ръце. В погледа на бетианца се появи неимоверна изненада. Смъкна горните си крайници от късото оръжие, което висеше на гърдите му и се доближи. В Бил избухна неудържим подтик: докосна с длани коприненото рамо и леко го погали. Разумните очи на стака излъчиха очудващо разбирамо ответно чувство. Той се обърна към машината, произнесе напевно няколко фрази, след това с недвусмислен жест посочи борда ѝ. Бил се покатери

по широката балонна гума, хвана се за някаква скоба и се опита да се разположи по-удобно върху гладката метална повърхност. Бетианецът се върна във вътрешността на краулера, който угаси светлините си и плавно потегли. През хладната броня на машината проникнаха слаби вибрации, нощта изглеждаше необикновена, наситена с въпроси, които търсеха отговор.

След около час излязоха от зоната на тресавищата. Мъглата се разреди, в небето се появиха непознати съзвездия. Миризмата на въздуха бе станала по-търпима, наоколо се разнасяха простицките подсвирквания на дребни животинки.

Беше престанал да следи хода на времето, когато краулерът неочеквано се закова на място. Люкът на купола отново се повдигна, от него чевръсто излезе същия стак, приближи се и седна до него. Поседя малко, после посочи три слабо забележими червени точки, застинали под звездите, изрече нещо неразбираемо и го побутна да слезе. После металното чудовище тръгна и бързо се сля с тъмнината — изчезна така незабелязано, както се бе появило.

Останал сам, Бил дълго стоя неподвижно, втренчил невярващ поглед в сигналните светлини на собствената си база. Те изглеждаха нереални — като присъствието му на тази планета, като факта, че все още беше жив. В замаяното му съзнание се смесваха благодарност и гняв, радост и страдание. От тях постепенно се оформи плахо предчувствие, набра сила и се превърна в увереност: безсмислената война скоро щеше да свърши, всеки кошмар има край!

Той се отърси от вцепенението си и решително закрачи към базата. По пътя му небосклонът избледняваше, мигащите светлинки се стопяваха в бледата омора на хоризонта. Настъпваше утрото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.